

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **I. A. R.**, nar.,
státní příslušnost: Syrská arabská republika,
t. č. pobytem ZZC,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2024, č. j. KRPA-279802-32/ČJ-2024-000022-MIG,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlužuje doba zajištění žalobkyně za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu EU (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, dále jen „Nařízení“), a to o 30 dnů. Žalobkyně dále požádala o přiznání odkladného účinku žaloby.

2. V žalobě poukázala na povinnost žalovaného zkoumat, zda není možné užít na místo zajištění jiné, mírnější, opatření. Od samého počátku uváděla, že má v Německu matku a sourozence, přičemž ti jsou tam žadateli o mezinárodní ochranu. Matka žalobkyně i žalobkyně projevily vůli, aby o žádosti bylo rozhodováno v Německu. Žalovaný však dospěl k závěru, že má být žalobkyně předána do Bulharska. Dle žalobkyně žalovaný opomenul dostatečně zkoumat preferenční kritérium rodinných vazeb a čl. 9 Nařízení. Pochybil, když bez dalšího aplikoval čl. 12 Nařízení. Pořadí jednotlivých kritérií je přitom v nařízení též uvedeno, a to v jeho čl. 7. Odůvodnění žalovaného je dle žalobkyně nepřijatelné a nezakládá se na relevantních důkazech. Zajištění nesmí být svévolné, jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke stanovenému cíli. Není možné zajištění prodlužovat až do maxima jen proto, že jsou zde obavy z maření rozhodnutí o správním vyhoštění či předání. Rozhodnutí je vadné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na okolnosti zajištění žalobkyně, která byla dne 2. 9. 2024 kontrolována policií, kdy nepředložila během kontroly žádný doklad ke své osobě a zároveň byl zjištěn záznam v systému EUODAC o tom, že v Bulharsku požádala dne 12. 8. 2024 o mezinárodní ochranu. Na základě těchto skutečností byla žalobkyně zajištěna. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobu, která byla rozsudkem zdejšího soudu č. j. 21 A 42/2024 – 27 ze dne 4. 10. 2024 zamítnuta. Dále žalovaný uvedl, že byl dne 6. 9. 2024 ze strany Ministerstva vnitra ČR informován o zahájení postupu podle Nařízení, kdy dne 6. 9. 2024 byla odeslána do Bulharska žádost o přijetí žalobkyně zpět, dne 17. 9. 2024 byl žalovaný informován o tom, že Bulharsko přijalo svou odpovědnost k posouzení žádosti žalobkyně. Bylo mu rovněž sděleno, že ČR má lhůtu na předání v délce 6 týdnů, přičemž žalobkyni bude předáno rozhodnutí o předání do odpovědného státu, proti kterému může do 15 dnů podat žalobu. Vzhledem k těmto skutečnostem byl žalovaný požádán o prodloužení zajištění žalobkyně, což rozhodnutím ze dne 25. 9. 2024 učinil. I proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, která byla opět zamítnuta, a to rozsudkem zdejšího soudu č. j. 2 A 45/2024 – 20 ze dne 18. 10. 2024. Dne 24. 10. 2024 byl žalovaný informován o tom, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí MV ČR o jejím přemístění do odpovědného státu, podala zároveň žádost o přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu se lhůta pro realizaci předání bude počítat od usnesení soudu ohledně odkladného účinku. Žalovaný poté napadeným rozhodnutím zajištění žalobkyně znovu prodloužil.
4. Na straně 5 – 6 napadeného rozhodnutí zdůvodnil, z jakého důvodu nebylo možné v případě žalobkyně využít některé ze zvláštních opatření. K tomu poukázal na pobytovou historii žalobkyně, která na území ČR vstoupila nelegálně, bez dokladů a za pomoci převaděčů, byla shledána důvodná obava z maření výkonu předání. Dále žalovaný sdělil, že byl postaveno na jisto, že žalobkyně vstoupila na území ČR nelegálně v nákladovém prostoru kamionu za pomoci převaděčů. Následně bylo zjištěno, že dne 12. 8. 2024 požádala v Bulharsku o azyl, což i sama potvrdila. Žalovaný dále uvedl, že v případě Bulharska nebyly zjištěny závažné nedostatky tamního azylového systému. K námitce ohledně toho, že jako příslušný stát mělo být určeno Německo, nikoli Bulharsko, a to z důvodu rodinných vazeb, žalovaný poukázal na čl. 7 a 9 Nařízení. Dále sdělil, že orgán, který komunikuje s členskými státy, je Dublinské středisko OAMP MV ČR. Ze zprávy tohoto orgánu ze dne 17. 9. 2024 vyplynulo, že Bulharsko přijalo svou odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobkyně. Žalobkyně podala žalobu proti přemístění do Bulharska, využila tedy opravného prostředku. Žalovaný poukázal na to, že vychází ze zpráv, které jsou mu v rámci řízení o zajištění doručeny, tak tomu bylo i v případě žalobkyně, kdy bylo vycházeno z vyjádření MV ČR ze dne 24. 10.

2024, na jehož podkladě poté bylo zajištění prodlouženo. K námitce ohledně nepřiměřeně stanovené délky zajištění žalovaný uvedl, že příslušný správní orgán (MV ČR) je povinen zajistit náležitosti potřebné pro předání žalobkyně. Vzhledem k podání opravného prostředku ze strany žalobkyně se lhůta pro její předání prodloužila o 6 týdnů od usnesení soudu ohledně odkladného účinku, stále však existuje reálný předpoklad realizace jejího předání.

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Dle úředního záznamu ze dne 3. 9. 2024 byla dne 2. 9. 2024 ve 22:50 hodin vyslána policejní hlídka vyslána k provedení eskorty zajištěných osob, kontrolovaná žalobkyně neprokázala svou totožnost ani nepředložila žádný cestovní doklad, po daktyloskopování byla zjištěna shoda s bulharským záznamem ze dne 12. 8. 2024, následně byla žalobkyně zajištěna.
7. V rámci podání vysvětlení dne 3. 9. 2024 žalobkyně mj. uvedla, že je zdravá, do České republiky přicestovala dne 2. 9. 2024 kamionem s dalšími osobami ze Sýrie, chtěla se přitom dostat do Německa. Sýrii původně opustila v roce 2010, kdy odcestovala do Libanonu, později se vrátila do Sýrie, kde jí volala matka, aby za ní žalobkyně přijela do Německa. Využila pomoci převaděčů, které neznala, cestovala přes Turecko a Bulharsko. Poté spolu s dalšími migranty cestovali kamionem, kdy však během jízdy asi polovina lidí upadla do bezvědomí, ale převaděči odmítli pomoci, proto migranti ukrytí vespodu kamionu zavolali policii. Neměla žádné oprávnění k pobytu na území schengenského prostoru. V Sýrii byla naposledy asi dva měsíce před odjezdem. Za cestu ze Sofie do Německa žalobkyně zaplatila 2000 €, aktuálně již skoro nemá žádné finanční prostředky. Je si vědoma svého neoprávněného pobytu v České republice, nikde tu nebydlí, byla to jen tranzitní země. Při pobytu v Sofii byla kontrolována bulharskou policií a musela požádat o azyl v Bulharsku. Je zdravá, vdaná, má tři děti, všichni se nachází v Libanonu. Chtěla odejít do Německa a následně požádat o sloučení s rodinou. K dotazu ohledně možnosti uložení zvláštních opatření uvedla, že v ČR nemá žádnou adresu pobytu, byla to jen tranzitní země. Nedisponuje potřebnou částkou pro finanční kauci ani zde není osoba, která by za ni mohla tuto kauci složit. Nemá žádné peníze ani místo, odkud by se mohla hlásit policii. V České republice nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Ve vycestování do Sýrie jí brání válka, chtěla by se s dětmi sloučit s matkou, jejíž přesnou adresu v Německu nezná.
8. Dne 3. 9. 2024 bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobkyně, proti kterému podala ke zdejšímu soudu žalobu. Tu soud rozsudkem ze dne 4. 10. 2024, č. j. 21 A 42/2024 – 27 zamítl. Proti rozsudku byla podána kasační stížnost.
9. Dne 6. 9. 2024 bylo žalovanému doručeno oznámení MV ČR o zahájení řízení podle Nařízení, kde byl informován, že byl zahájen postup podle Nařízení, dne 6. 9. 2024 byla odeslána žádost o přijetí žalobkyně zpět do Bulharska. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 20. 9. 2024.
10. Dne 17. 9. 2024 bylo žalovanému doručeno oznámení MV ČR o průběhu řízení podle Nařízení, kde byl informován o tom, že Bulharská republika uznala svou odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobkyně zpět. Dále bylo uvedeno, že ČR má lhůtu pro předání

do 28. 10. 2024. žalobkyni bude předáno rozhodnutí ohledně odpovědného státu, proti kterému může do 15 dnů podat žalobu. Poté bude možné realizovat předání. Vzhledem k těmto skutečnostem byl žalovaný požádán o prodloužení zajištění.

11. Dne 25. 9. 2024 bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobkyně o 27 dnů. Proti tomu podala žalobkyně opět žalobu, která byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2024, č. j. 2 A 45/2024 – 20, zamítnuta. Proti tomuto rozsudku byla taktéž podána kasační stížnost.
12. Dne 24. 10. 2024 bylo žalovanému doručeno oznámení MV ČR o průběhu řízení podle Nařízení, kde byl informován, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí MV ČR o jejím přemístění do odpovědného státu. Na základě podané žaloby se lhůta pro realizaci předání bude nově počítat od rozhodnutí soudu o žalobě. Žalovaný byl z uvedeného důvodu požádán o prodloužení zajištění žalobkyně.
13. Napadeným rozhodnutím ze dne 25. 10. 2024 bylo zajištění žalobkyně znovu prodlouženo, a to o 30 dní.
14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
16. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
17. Žalobkyně obecně namítla, že se žalovaný dostatečně nezabýval možnostmi uložení mírnějších opatření. To však není pravdou. Žalovaný se možnostmi uložení těchto opatření zaobíral detailně nejen v nyní žalobou napadeném rozhodnutí, ale i v rozhodnutích předcházejících, tj. rozhodnutí o zajištění a jeho prvním prodloužení. Soud proto tuto námitku nedodatečného zohlednění možnosti užití těchto opatření jako důvodnou neposoudil.
18. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době*

se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

19. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
20. Žalovaný konkrétně uvedl, že v případě žalobkyně není možné očekávat, že by setrvala na území ČR po dobu dublinského řízení, a to s ohledem na její pobytovou historii. Chybí jistota, že by v ČR uložená opatření dodržovala. K možnosti dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobkyně dodržovala tam uvedené povinnosti. V ČR nemá žádný povolený pobyt, nikde se nezdržuje, pouze tudy projížděla s cílem dostat se do Německa. Není zde záruka plnění povinností ze strany žalobkyně. Obdobně možnost dle písm. c) a d) daného ustanovení je z obdobných důvodů vyloučena. Žalovaný neposoudil jako možné ani uložit žalobkyni zvláštní opatření v podobě finanční záruky, a to z důvodu jejich nedostatečných finančních prostředků.
21. Pomine-li soud obecnou argumentaci žalobkyně ohledně údajného pochybení žalovaného, pokud jde o zhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření, lze uvést, že v případě žalobkyně se soud zcela ztotožňuje s žalovaným, pokud jde o závěr o její nevěrohodnosti, kdy uložení zvláštních opatření by nebylo účelné. Nevěrohodnost žalobkyně je podpořena celou řadou skutečností, počínaje okolnostmi zajištění, kdy žalobkyně cestovala ilegálně spolu s dalšími migranty v prostoru kamionu za účelem cesty do Německa. Potvrdila, že si je vědoma svého neoprávněného pobytu. V ČR nemá žádné vazby, pouze sdělila, že má matku v Německu, v žalobě doplnila, že se tam mají nacházet též její sourozenci. Uvedla však také, že je vdaná a má tři děti, které mají pobývat v Libanonu. Při pobytu v Sofii byla kontrolována bulharskou policií a musela požádat o azyl v Bulharsku. Žalobkyně tedy nemá v ČR žádnou pobytovou adresu ani jakékoli vazby, nemá dostatečné finanční prostředky. Ze skutečnosti, že svévolně cestovala po Evropě s cílem dostat se ilegálně do Německa v prostoru kamionu je zřejmý její despekt ke zdejšímu právnímu řádu. Z ničeho neplyne, že by u ní bylo možné očekávat dodržování uložených povinností.
22. K námitce, že dle žalobkyně žalovaný pochybil, pokud nebylo jako stát příslušný k předání shledáno Německo, ale bylo jím Bulharsko, soud uvádí, že předmětem řízení o (prodlužení) zajištění ani nyní vedeného řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí není otázka příslušnosti státu odpovědného pro předání. Námitky v tomto směru je třeba vznášet v příslušném řízení ve věci určení odpovědného státu k posouzení její žádosti, což ostatně žalobkyně i učinila, jak plyne ze sdělení MV ČR ze dne 24. 10. 2024.

23. Žalovaný k této námitce ve vyjádření k žalobě poukázal na žalobkyní uváděné články Nařízení - čl. 7 a 9 Nařízení a sdělil, že orgán, který komunikuje s členskými státy, je Dublinské středisko OAMP MV ČR. Ze zprávy tohoto orgánu ze dne 17. 9. 2024 vyplynulo, že Bulharsko přijalo svou odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobkyně. Žalobkyně podala žalobu proti přemístění do Bulharska, využila tedy opravného prostředku. Žalovaný poukázal na to, že vychází ze zpráv, které jsou mu v rámci řízení o zajištění doručeny, tak tomu bylo i v případě žalobkyně, kdy bylo vycházeno z vyjádření MV ČR ze dne 24. 10. 2024, na jehož podkladě poté bylo zajištění prodlouženo. Soud považuje tento žalovaným uvedený postup za zcela odpovídající. Závěr o příslušnosti státu předání není otázkou pro žalovaného v řízení o zajištění nebo jeho prodloužení, ale příslušného správního orgánu, kterým je MV ČR. To bylo zároveň od počátku ve věci žalobkyně dostatečně aktivní, kdy konkrétně žalovaný byl průběžně informován o vývoji věci, naposledy dne 24. 10. 2024, kdy právě na základě tohoto oznámení bylo zajištění prodlouženo.
24. Předmětem rozhodování o zajištění či jeho prodloužení není zjišťování státu příslušného pro předání ani detailní posouzení překážek realizace správního vyhoštění nebo předání. Je pravdou, že žalovaný má povinnost se i touto otázkou existence možných překážek v těchto typech řízení zabývat, avšak nikoli v totožné míře a způsobem, jako například v řízení o správním vyhoštění, neboť to není z časových důvodů představitelné. Žalobkyně v současné žalobě (na rozdíl od těch předchozích, kde to byla podstatná část její argumentace) neuvedla žádný důvod, proč by nemohla být předána do Bulharska vyjma toho, že dle jejího názoru dle pořadí hodnocení kritérií Nařízení mělo být zemí předání Německo, kde se nachází její rodinní příslušníci. Nebyla z její strany zmíněna žádná překážka předání do Bulharska kromě této skutečnosti. Nadto žalobkyně sama o azyl požádala právě v Bulharsku.
25. Soud nad rámec uvedeného dodává, že s žalobkyní lze souhlasit v tom, že čl. 7 Nařízení určuje pořadí kritérií, jak mají být uplatňována. Podle žalobkyní též zmíněného čl. 9 daného Nařízení platí, že *pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně*. Soudu není známo, jakým způsobem žalobkyně argumentovala v žalobě proti rozhodnutí MV ČR zmiňované v oznámení žalovanému ze dne 24. 10. 2024 (v žalobě proti rozhodnutí o určení příslušného státu), nicméně z obsahu správního spisu týkajícího se zajištění nevyplývá, že by *dotčené osoby vyjádřily své přání písemně*, tedy absentuje jedna z podmínek zmíněného kritéria. Přestože žalobkyně v žalobě uvedla, že údajně ona a její matka měly v tomto ohledu projevit vůli, aby byla její žádost řešena v Německu, ničím toto tvrzení nedoložila. Soud rovněž nepřehlédl, že žalobkyně v rámci podání vysvětlení uvedla, že její matka má na území Německa pobývat z titulu povoleného trvalého pobytu, tedy nikoli způsobem předjímaným v čl. 9 Nařízení (*jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu*). Dle soudu by proto kritérium čl. 9 v případě žalobkyně ani nebylo možné uplatnit. Až v žalobě žalobkyně nově doplnila, že má mít v Německu též sourozence, přičemž konkrétně sdělila, že má v Německu matku a sourozence, kdy tito jsou žadateli o mezinárodní ochranu. K tomu však žalobkyně neupřesnila, zda těmito žadateli mají být pouze sourozenci, nebo i její matka, přičemž s ohledem na její sdělení při podání vysvětlení, že matka má v Německu povolen trvalý pobyt, se lze domnívat, že žadateli o mezinárodní ochranu v Německu by mohli být toliko sourozenci, nicméně ani tuto skutečnost žalobkyně ničím nedoložila.

26. Ohledně rodinné situace žalobkyně lze dodat, že sice uvedla, že v Německu se má nacházet její matka a dále, jak dodala v žalobě, že se tam mají nacházet též její sourozenci, nicméně sdělila zároveň, že je vdaná a má tři děti, které se nachází v Libanonu. Tedy žalobkyně sice akcentuje své rodinné vazby v Německu, ale za situace, kdy její děti žijí v Libanonu, tedy zcela jiné zemi, kdy z jednání žalobkyně neplyne, že by pro ni odloučení od dětí představovalo zásadní problém. Žalobkyně sice též uvedla, že by v Německu chtěla řešit svůj pobyt formou sloučení s rodinou, nicméně ani tato skutečnost nic nemění na tom, že k tomuto záměru zvolila žalobkyně cestu ilegální migrace v prostoru kamionu, tedy značně rizikové řešení, které pro ni (a nepřímo tak i děti) mohlo naopak mít i fatální následky.
27. Ve vztahu k této námitce soud také uvádí, že, jak již uvedl, podala žalobkyně žalobu proti rozhodnutí o zajištění, která byla zdejším soudem zamítnuta. V rámci této žaloby neuvedla ohledně nyní vznesené námitky ohledně pořadí kritérií ničeho, předmětem žaloby byla zcela jiná argumentace, kdy žalobkyně poukazovala na to, že žalovaný neměl dostatečně zjistit nedostatky bulharského azylového systému. Zdejší soud v rozsudku ze dne 4. 10. 2024, č. j. 21 A 42/2024 – 27 uvedl: „*Tvrdila-li žalobkyně v žalobě, že nikdy nepodala žádost o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku, a tudíž by bylo v přímém rozporu s Dublinským nařízením, aby byla poslána do Bulharska, ocitá se toto její vyjádření v přímém rozporu s podáním vysvětlení ze dne 3. 9. 2024. Žalobkyně tehdy uvedla: „Když jsme byli v Bulharsku v bytě, přišla na nás bulharská policie a vzala nás do kempu, kde nám dali bulharské papíry, kdy jsem musela požádat o azyl v Bulharsku.“ Zároveň z evidence systému EURODAC, jejíž výpis je obsažen ve správním spisu, plyne shoda s bulharským záznamem ze dne 12. 8. 2024 vedeným jako BG1BR109C2408120015-1-2693316.*
28. Žalobkyně dále argumentovala systémovými nedostatky azylového řízení v Bulharsku. Správní orgány nemusí ve smyslu bodu [21] rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle ust. § 129 z.p.c. výslovně zdůvodňovat, zda ve státě, kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází, či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl. Evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, ve věci N. S. a dalších, který je aplikovatelný i za současné právní úpravy). K tomu NSS např. v rozhodnutí ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37, uvedl: „*Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit (body 82 až 85). Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (bod 86).*“ Žalobkyně namítla otázku systémových nedostatků v bulharském azylovém řízení poprvé až ve své žalobě a sdělila jen obecná tvrzení, jež nijak blíže nerozvinula. Soud v této souvislosti odkazuje na bod [9] usnesení NSS ze dne 5. 1. 2023, č. j. 3 Azs 427/2021-22, v němž se konstatuje: „*Také k podmínkám azylového řízení v Bulharsku se Nejvyšší správní soud vyjádřil již mnohokrát, přičemž neshledal, že by Bulharsko nebylo schopno žadatelům o mezinárodní ochranu zajistit adekvátní podmínky (viz například rozsudky ze dne 28. 4. 2020 č. j. 10 Azs 305/2019-25, ze dne 23. 10. 2020, č. j. 4 Azs 170/2020-40, či již*

zmiňovaný rozsudek č. j. 1 Azs 226/2019-26). „Ve vztahu k Bulharsku tudíž neexistovaly vážné indicie, jež by zakládaly nezbytnost explicitně vypořádat otázku systémových nedostatků přímo v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se navíc systémovými nedostatky v napadeném rozhodnutí v obecnosti výslovně zabýval, byť se dopustil písařské chyby a místo Bulharska hovořil o „Holandsku“, které je součástí Nizozemského království.“ Soud tedy argumentaci žalobkyně ve vztahu k systémovým nedostatkům azylového systému v Bulharsku jako důvodnou neposoudil a nebyla zjištěna ani jakákoli jiná zásadní překážka předání žalobkyně do Bulharska.

29. Žalobkyně podala rovněž žalobu proti prvnímu prodloužení jejího zajištění, ve které opět soustředila svou argumentaci směrem k systémovým nedostatkům bulharského azylového systému, doplnila pouze námitku ohledně nepřiměřené délky zajištění, námitku ohledně toho, že měla být předána do Německa, neuvedla. Poukázala pouze na to, že žalovaný měl v rozhodnutí uvést, že státem pro předání má být Německo, k čemuž žalobkyně v dané žalobě též uvedla, že by s tímto souhlasila s ohledem na své tamní rodinné vazby. Ve vyjádření k této žalobě bylo následně žalovaným k tomuto vysvětleno, že šlo o administrativní chybu, zemí pro předání bylo Bulharsko, nikoli Německo. Zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2024 i druhou žalobu žalobkyně zamítl. K tomu lze pouze dodat, že skutečnost, že žalobkyně v této druhé žalobě poukázala na zmíněnou administrativní chybu žalovaného, kdy měl uvést, že státem příslušným pro její předání má být Německo, a nikoli Bulharsko, nemůže rovněž nic na výše uvedených závěrech změnit.
30. Žalobkyně namítla, že délka zajištění musí odpovídat sledovanému cíli, přičemž jej nelze prodlužovat až na maximální dobu jen z důvodu obav z maření rozhodnutí o předání. K této námitce soud uvádí, že ani tu neshledal důvodnou, kdy žalobkyně opět argumentovala pouze v obecné rovině bez uvedení jakýchkoli konkrétních skutečností.
31. Co se týče důvodu, proč bylo přistoupeno k zajištění žalobkyně, byla jím okolnost, že dne 2. 9. 2024 byl kontrolou zjištěn neoprávněný pobyt žalobkyně v ČR, a to konkrétně tak, že žalobkyně spolu s dalšími migranty cestovala v nákladovém prostoru kamionu. Proti rozhodnutí o zajištění ze dne 3. 9. 2024 podala žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu, který ji dne 4. 10. 2024 rozsudkem č. j. 21 A 42/2024 – 27 zamítl, proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost. Zajištění bylo poté rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2024 prodlouženo z důvodu nedostatečné lhůty pro realizaci předání žalobkyně do Bulharska. Rovněž proti němu podala žalobkyně žalobu, která byla opět dne 18. 10. 2024 rozsudkem zdejšího soudu č. j. 2 A 45/2024 - 20, zamítnuta. Taktéž proti němu podala následně kasační stížnost. Ze stejného důvodu nedostatečné lhůty bylo zajištění žalobkyně opět prodlouženo, a to napadeným rozhodnutím o 30 dní. Soud pochybení žalovaného v tomto ohledu nenalezl, v napadeném rozhodnutí bylo řádně odvodněno, z jakého důvodu bylo zajištění žalobkyně prodlouženo. Na straně žalobkyně nedošlo k žádné změně skutkových okolností, která by mohla vést k přehodnocení tohoto závěru. Jak bude uvedeno dále, byly zároveň činěny příslušné kroky směřující k realizaci předání žalobkyně.
32. Jak soud již uvedl, vznesla žalobkyně námitku ohledně nepřiměřené délky zajištění již ve své žalobě proti rozhodnutí o prvním prodloužení zajištění, přičemž soud ji jako důvodnou neposoudil. K tomu lze odkázat na odůvodnění soudu z rozsudku ze dne 18. 10. 2024, č. j. 2 A 45/2024 - 20, ve kterém mj. uvedl: „Žalovaný měl dále povinnost zkoumat, zda je předání (přemístění) žalobkyně realizovatelné v době zajištění a o jakou dobu je v této souvislosti nezbytné

zajištění žalobkyně prodloužit. Konkrétně při předání realizovaném v intencích Dublinského nařízení judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že je nutné při stanovení doby zajištění respektovat jednotlivé lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, tj. měsíční lhůtu pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, dvoutýdenní lhůtu pro odpověď dožádaného členského státu na tuto žádost a šestitýdenní lhůtu pro následnou realizaci přemístění. Po obdržení odpovědi na žádost o převzetí nebo přijetí zpět může být doba zajištění stanovena nejvýše na šest týdnů ode dne, kdy dožádaný stát na žádost odpověděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, nebo na něj navazující rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72, a ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017-64). V tomto případě námitka nepřiměřené délky prodloužení zajištění také není důvodná, neboť se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí délkou zajištění řádně zabýval, a to na straně 5, kde rozebral předpokládaný časový rámec realizace předání žalobkyně do Bulharska s ohledem na nutné zbývající úkony v souladu se shora uváděnou judikaturou. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, která se sice vztahuje k institutu správního vyhoštění, ale lze ji analogicky aplikovat na předání podle Dublinského nařízení, vyplývá, že „hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci předání je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec předán. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace předání učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021-29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019-25). Žalovaný dále popsal, že není-li urychlená odpověď poskytnuta v dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle článku 28 Dublinského nařízení, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Žalovaný zohlednil, že přemístění bude možné realizovat nejdříve po uplynutí patnáctidenní lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o přemístění žalobkyně do Bulharska. Při prodloužení doby trvání zajištění žalobkyně bylo dále přihlédnuto k době, která je potřebná pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zajištění policejní eskorty k místu předání žalobkyně. Žalovaný podle názoru soudu délku doby prodloužení zajištění žalobkyně dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil.“

33. K nynější zcela obecné námitce žalobkyně ohledně nepřiměřenosti délky jejího zajištění, soud odkazuje na závěry citovaného rozsudku s tím, že i v žalobou nyní napadeném rozhodnutí byla délka prodloužení zajištění žalovaným adekvátně zdůvodněna.

34. Žalovaný poukázal na dosavadní vývoj věci a uvedl, že byly zohledněny i veškeré žalobkyní sdělené skutečnosti. Jelikož předchozí doba zajištění nebyla pro předání dostatečná, rozhodl o jejím prodloužení. Konstatoval, že délka prosloužení zajištění o 30 dní je zcela přiměřená vzhledem k okolnostem daného případu. Existuje reálný předpoklad předání do Bulharska. Bylo přihlédnuto k k předpokládané složitosti přípravy předání. Žalovaný poukázal na čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení a dále čl. 28 odst. 3 Nařízení, dle kterého pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, nesmí lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od doručení žádosti. Není-li poskytnuta, má se za to, že bylo žádosti vyhověno. Přemístění osoby se provede nejpozději do 6 týdnů od vyhovění žádosti nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum. Dále bylo přihlédnuto k časové potřebě pro obstarání potřebných cestovních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zabezpečení policejní eskorty k místu předání. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí MV ČR o přemístění do odpovědného státu, a to společně s žádostí o přiznání odkladného účinku, prodlužuje se lhůta po předání žalobkyně, která se bude nově počítat od usnesení soudu o odkladném účinku, kdy žalovanému nebylo ke dni vydání rozhodnutí známo, že by o tomto již bylo soudem rozhodnuto.
35. Vzhledem k uvedenému je patrné, že žalovaný vycházel při stanovení délky prodloužení zajištění o 30 dní ze skutečnosti, že bude třeba činit kroky za účelem realizace předání žalobkyně do Bulharska. Z ničeho nevyplynulo, že by realizace předání byla zcela nemožná v době trvání zajištění. Ze strany žalovaného nedošlo k žádným zásadním prodlením. Žalovaný nenalezl ani jiný důvod, který by měl bránit realizaci předání. Soud dále uvádí, že správním spisem je doloženo, že dne 6. 9. 2024 a 17. 9. 2024 a 24. 10. 2024 byla správnímu orgánu doručena zmíněná oznámení o vývoji řízení o předání, z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaký byl dosavadní průběh činěných kroků ze strany MV ČR, respektive kdy a za jakých podmínek bude moci dojít k předání žalobkyně do Bulharska, kdy konkrétně byl žalovaný také požádán o prodloužení zajištění žalobkyně. Je tedy zjevné, že kroky ve věci žalobkyně byly po jejím zajištění dále činěny s tím, že Bulharsko již uznalo svou příslušnost. Soud považuje žalovaným zvolenou dobu zajištění za 30 dní za zcela adekvátní s tím, že bylo počítáno s možností prodloužení zajištění, ke kterému s ohledem na průběh řízení pravděpodobně dojde. Soud rovněž připomíná, že žalobní námitka byla vznesena v pouze zcela obecné rovině, žalobkyně žalovanému nevytkla žádné konkrétní pochybení, kterého se měl dopustit. Není pravdou, že by bylo zajištění žalobkyně bez dalšího prodlužováno automaticky na maximální dobu, jak rovněž žalobkyně v žalobě uvedla. Bylo tomu právě naopak, neboť žalobkyně byla prvně zajištěna na 30 dní, poté bylo její zajištění prodlužováno o 27 a poté 30 dní, na místo toho, aby bylo například rovnou rozhodnuto o jejím zajištění na 90 dní, kdy nadto maximální doba zajištění je podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v případě zletilého cizince 180 dnů. Této době se dosud prodlužované zajištění ani neblíží.
36. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Vzhledem k rozhodnutí ve věci samé bylo nadbytečné rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku. Lze však konstatovat, že přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobkyně, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobkyně byla zajištěna z důvodu obavy z maření

rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě.

38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. 11. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce

